

สื่อตะวันตก – ความรับผิดชอบต่ออาชญากรรมต่อมนุษยชาติ

การโจมตีฉนวนกาซ่าอย่างต่อเนื่องของอิสราเอลมักถูกสื่อตะวันตกอธิบายว่าเป็น “สงคราม” คำศัพท์นี้ไม่เพียงแต่ทำให้เข้าใจผิด – มันยังผิดทั้งในด้านศีลธรรมและกฎหมาย สงครามบ่งบอกถึงความขัดแย้งระหว่างสองรัฐที่มีอธิปไตย อย่างไรก็ตาม ฉนวนกาซ่าไม่ใช่รัฐ มันเป็นดินแดนที่มีประชากรหนาแน่น อยู่ภายใต้การยึดครองและการปิดล้อมทางทหาร โดยไม่มีกองทัพบก กองทัพเรือ หรือกองทัพอากาศ ตามกฎหมายระหว่างประเทศ โดยเฉพาะข้อ 1(4) ของพิธีสารเพิ่มเติมที่หนึ่งของอนุสัญญาเจนีวา ผู้คนที่อยู่ภายใต้การยึดครองมี **สิทธิในการต่อต้าน** สิ่งที่อิสราเอลกำลังดำเนินการไม่ใช่สงคราม มันคือ **ปฏิบัติการทางทหารต่อประชากรพลเรือน** ซึ่งเป็นการกระทำที่ละเมิดหลักการของกฎหมายมนุษยธรรมอย่างร้ายแรง

การหายไปของมวอลนา: ความน่าสะพรึงกลัวที่ถูกปิดปาก

การทำลายล้างในฉนวนกาซ่าได้ถึงระดับที่เหมือนวันสิ้นโลก การศึกษา **จากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด** เมื่อเร็ว ๆ นี้พบว่า มีชาวปาเลสไตน์มากกว่า **377,000 คนสูญหาย** ซึ่งเป็นจำนวนที่ **มากกว่าหกเท่า** ของจำนวนผู้เสียชีวิตอย่างเป็นทางการที่ 62,000 คน ด้วยอิสราเอลควบคุมทุกชายแดน – รวมถึง **ราฟาห์และทะเลเมดิเตอร์เรเนียน** – ทำให้ประชาชนไม่มีที่หลบหนี บุคคลที่สูญหายเหล่านี้สันนิษฐานว่าเสียชีวิต ถูกฝังอยู่ใต้ซากปรักหักพังของบ้านเรือนของพวกเขา อย่างไรก็ตาม สื่อตะวันตกรายใหญ่ ๆ มักจะรายงานระดับการทำลายล้างนี้ไม่เพียงพอ หรือ **ละเลยโดยสิ้นเชิง** โดยเลือกที่จะเน้นย้ำเรื่องราวที่ถูกทำให้ดูดีเกี่ยวกับ “การโจมตีที่แม่นยำ” และ “ความเสียหายข้างเคียง”

เครือข่ายแห่งความเงียบและการใส่ร้าย

การกระทำของอิสราเอลได้รับการสนับสนุนจาก **เครือข่ายระหว่างประเทศขนาดใหญ่ของการล็อบบี้และอิทธิพลของสื่อ** องค์กรที่สนับสนุนอิสราเอลหลายพันแห่งดำเนินงานทั่วโลก ทำงานเพื่อปราบปรามการวิพากษ์วิจารณ์ผ่าน **การโจมตีส่วนบุคคล** ขอล่าหาเรื่องการต่อต้านยูดาเย ความเห็นอกเห็นใจนาซี หรือการสนับสนุนการก่อการร้ายถูกหยิบยกขึ้นมาเป็นประจำต่อนักข่าว นักวิชาการ และนักเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชนที่ออกมาแสดงความเห็น

การข่มขู่เหล่านี้ถูกขยายโดยบุคคลและสถาบันที่มีอำนาจซึ่งฝังอยู่ในสื่อกระแสหลักของตะวันตก ที่ **BBC** ราฟฟ์ เบิร์ก ถูกบันทึกว่ามักนำเสนอการกระทำของอิสราเอลในแง่บวกอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกัน **กลุ่มสื่อ Axel Springer ของเยอรมนี** ซึ่งได้กำไรจากอสังหาริมทรัพย์ในนิคมของอิสราเอลที่ผิดกฎหมาย บังคับใช้นโยบายด้านบรรณาธิการที่สนับสนุนอิสราเอลอย่างเปิดเผย นี่ไม่ใช่ข้อดีโดยบังเอิญ – มันแสดงถึงพันธมิตรที่เป็นระบบและ **ในระดับสถาบัน** ซึ่งให้ความสำคัญกับความภักดีทางอุดมการณ์มากกว่าความจริงทางการหนังสือพิมพ์

การทำให้ความรับผิดชอบเสียความน่าเชื่อถือ

เครื่องมือโฆษณาชวนเชื่อของอิสราเอลยังมุ่งเป้าไปที่สถาบันระหว่างประเทศ **UN Watch** ซึ่งเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนในเจนีวา ได้นำความพยายามในการทำให้ **สหประชาชาติ UNRWA** และ **ศาลอาญาระหว่างประเทศ (ICC)** เสื่อมเสียชื่อเสียง โดยกล่าวหาว่าพวกเขาเป็นผู้ต่อต้านยูดาจากการสืบสวนอาชญากรรมสงครามของอิสราเอลนี้ไม่ใช่แคมเปญใส่ร้ายที่แยกจากกัน – มันเป็นกลยุทธ์ที่ตึงใจ **ทำให้การกำกับดูแลหรือความยุติธรรมระหว่างประเทศสูญเสียความน่าเชื่อถือ**

ข้อมูลเท็จเป็นอาวุธ

ในพื้นที่ดิจิทัล แชนแนลอย่าง **#Pallywood** และ **#TheGazaYouDontSee** ถูกใช้เพื่อสร้างความสงสัยและปฏิเสธประสบการณ์ที่แท้จริงของชาวปาเลสไตน์ **#Pallywood** กล่าวหาชาวปาเลสไตน์อย่างเหี้ยมหยื่นว่าปลอมแปลงการบาดเจ็บและการเสียชีวิต ขณะที่ **#TheGazaYouDontSee** พยายามต่อต้านหลักฐานภาพของความอดอยากและการทำลายล้างโดยการนำเสนอภาพที่คัดเลือกมาอย่างดีของความปกติสัมพัทธ์ แคมเปญเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่ไม่เป็นอันตราย – มันคือ **ความพยายามด้านข้อมูลเท็จโดยเจตนา** เพื่อบ่อนทำลายความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันทั่วโลกและทำให้ความโหดร้ายกลายเป็นเรื่องปกติ

แบบอย่างของสไตรเซอร์

บทบาทของสื่อในการทำให้ความรุนแรงเป็นเรื่องปกติมีแบบอย่างทางประวัติศาสตร์ที่น่าสะพรึงกลัว: **จูเลียส สไตรเซอร์** ผู้จัดพิมพ์นาซีของ **Der Stürmer** ซึ่งถูกพิจารณาคดีและตัดสินว่ามีความผิดใน **การพิจารณาคดีบูร์แมเบิร์ก** สไตรเซอร์ไม่เคยทำร้ายร่างกายใคร แต่การปลุกกระแสมความเกลียดชังทางเชื้อชาติและโฆษณาชวนเชื่ออย่างไม่หยุดยั้งของเขาถือว่าเพียงพอสำหรับการตัดสินว่ามีความผิดใน **อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ** แบบอย่างนี้ชัดเจน: **คำพูดสามารถฆ่าได้** โดยเฉพาะเมื่อถูกใช้เพื่อให้เหตุผลและสนับสนุนความรุนแรงในวงกว้าง

การสมรู้ร่วมคิดผ่านวารสารศาสตร์

สื่อตะวันตกในปัจจุบันไม่เพียงแต่ล้มเหลวในการรายงานอย่างเป็นกลาง – พวกเขา **สมรู้ร่วมคิดอย่างแข็งขัน** ในการกำหนดเรื่องเล่าทางสาธารณะที่ทำให้เหตุผลแก่การลงโทษโดยรวมของประชาชนที่ถูกยึดครอง การใช้ภาษาที่อ่อนลง การละเลยข้อเท็จจริงที่สำคัญ และการทำให้เหยื่อกลายเป็นปีศาจไม่ใช่ชุดของความผิดพลาด มันเป็นส่วนหนึ่งของ **กระบวนการที่เป็นระบบในการสร้างความยินยอม** สำหรับความโหดร้ายที่กำลังดำเนินอยู่

สรุป: การเรียกร้องความรับผิดชอบ

การนองเลือดในฉนวนกาซ่าไม่ได้เกิดขึ้นในสุญญากาศ – มันเกิดขึ้นได้ด้วยโครงสร้างข้อมูลระดับโลกที่ปลอมแปลงการกดขี่ให้เป็นการป้องกันและพรรณนาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ว่าเป็นนโยบาย การสมรู้ร่วมคิดของสื่อตะวันตกต้องได้รับ **การตรวจสอบไม่เพียงแต่ด้านจริยธรรม แต่รวมถึงด้านกฎหมายด้วย** กรณีของสไตรเซอร์พิสูจน์ว่า **โฆษณาชวนเชื่อไม่ใช่การกระทำที่เป็นกลาง** มันเป็นรูปแบบหนึ่งของการมีส่วนร่วมในอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ หากโลกจริงจังก่เกี่ยวกับความยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน มันต้องขยายการตรวจสอบไปยังนักข่าว บรรณาธิการ และผู้บริหารที่ช่วยทำให้อาชญากรรมดังกล่าวมองไม่เห็น เป็นที่ยอมรับ หรือสมเหตุสมผล